U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **Ing. F. S.**, zast. Mgr. Petrem Pytlíkem, advokátem se sídlem Thámova 181/20, Praha - Karlín, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2008, č. j. 9801/08-1100-103204, ve věci daně z příjmů fyzických osob, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2012, č. j. 7 Ca 324/2008 - 44,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši **5000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2008, č. j. 9801/08-1100-103204, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 8 ze dne 8. 8. 2007, č. j. 205499/07/008912/8078, dodatečnému platebnímu výměru (č. 1070003826) na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za rok 2002.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud ověřil, že napadený rozsudek městského soudu, který obsahoval rovněž poučení o možnosti podat proti němu ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu, byl stěžovateli, resp. jeho zástupci v řízení o žalobě (na základě plné moci ze dne 19. 11. 2008)

JUDr. Jaroslavu Kobíkovi, daňovému poradci, doručen dne 10. 9. 2012 (viz doručenka založená na č. l. 56 spisu městského soudu).

Podle ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků přitom končí podle ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Lhůta k podání kasační stížnosti ve smyslu § 40 odst. 1 s. ř. s. tak sice počíná běžet dnem, který následuje po dni doručení rozsudku krajského soudu, avšak den, který určil počátek lhůty, je den doručení, takže konec lhůty se svým označením shoduje s označením dne doručení.

V daném případě byl tedy ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. dnem určujícím počátek běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti den doručení písemného vyhotovení rozsudku městského soudu, tj. pondělí 10. 9. 2012. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti dle odst. 2 téhož ustanovení pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tj. pondělí 24. 9. 2012.

Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit. Stěžovatel, resp. jeho zástupce uvedený v záhlaví (na základě plné moci ze dne 24. 9. 2012), však kasační stížnost předal k poštovní přepravě až dne 25. 9. 2012, jak vyplývá z originálu obálky založené v soudním spise na č. l. 8.

Ze shora uvedeného vyplývá, že kasační stížnost byla podána opožděně (o jeden den) a Nejvyšší správní soud ji proto podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Výrok o vrácení zaplaceného soudního poplatku se opírá o ustanovení § 10 odst. 3, větu třetí, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, dle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu